

— Έδω, καλέ μου, στῆς Λίμνης τὰ γαλάζια νερά... Μὴ φοβάσαι, δὲν πνίγομαι... Φεύγετε σεῖς καὶ αὐριο ἔρχονται οἱ ἄλλοι, μὰ ἡ Μίνια ποῦ ξέρεῖ νὰ καρτερεῖ, ἐδῶ στῆς Λίμνης τὰ γαλάζια πέπλα τὰ ὑφασμένα μὲ ρουμπίνια καὶ μαργαριτάρια θὰ σὲ καρτερεῖ γιὰ τὸ γάμο μας...

... Ἔνοια σου, Καλέ μου! Εἶμαι δική σου πιὰ. Ἀλλάξαμε ἀρρεθῶνα καὶ τῆς Μίνιας ἡ καρδιά εἶναι πιστὴ στὸν Καλό της!...

Δοϊράνη, Σεπτέμβριος 1913

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΑΪΦΑΣ

ΠΑΛΑΜΑΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Μέσα στὶς ὀπωσθήποτε εὐρύχωρες, μὰ πολὺ στενόχωρες γιὰ τὴν περίστασι, σάλες τοῦ «Ἐκπαιδ. Ὀμιλοῦ», γιομάτες ἀσφυχτικά ἀπὸ κόσμο διαλεχτό, μὰς μίλησε τὴν Πέμπτη τὸ βράδι ὁ Παλαμᾶς γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Βαλαωρίτη.

Μιὰ κοίρα πολὺ ἀισταντική (καὶ ποιά ἄλλη ἀπὸ τὴν κ. Κιρήνη Δημητρακοπούλου;) φεύγοντας ἀπὸ τὴ διάλεξή αὐτὴ (μυσταγωγία, καθὼς τὴ χαραχτήριζε) μὰς ἔλεγε κατασυγκινημένη:

— Μιὰ ὄρα ἔπινα πάνου τὸ πιὸ καθάριο πνεματικὸ νερὸ καὶ ξεδιψάσα!

Καὶ τέτια ἀληθινὰ εἶτανε ἡ διάλεξή τοῦ μεγάλου, τοῦ θεῖου Ποιητῆ. Καθάριο πνεματικὸ νερό. Ἦν τὴ διαβάσουνε, ἔσοι δὲν εὐτυχίσανε νὰ τὴν ἀκούσουνε, αὐριο μεθαῦριο ποῦ θὰ τυπωθεῖ σὲ κανένα περιοδικὸ ἢ σὲ βιβλίον, μὰ θὰ χαροῦνε μόνο τὴ σοφία της, ὄχι καὶ τὴν ὀμορφιά της ποῦ χαρήκαμε μεις ποῦ ἀκούσαμε τίς λέξεις χρωματισμένες, ἀρωματισμένες μὲ τὴν παθητικὰ καὶ ὀλόγλουκα ἀπαγγελία, νὰ στάζουνε μιὰ μιὰ ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ Ποιητῆ.

Ὁ Παλαμᾶς θὰ συνεχίσει τὴ διάλεξή του τὴν ἐρχόμενη Δευτέρα. Δὲν μπορούσε ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλος» νὰ νοικιάσει τὴ σάλα τοῦ Παρνασσῶ ἢ καμὴν ἄλλη καταλληλότερη σάλα:

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

Σημ. τοῦ ΝΟΥΜΑ. Ἀκούσαμε πὺς ὁ Παρνασσὸς παραχώρησε τὴ σάλα στὸν Παλαμᾶ μὰ τὴν ἀρνήθηκε στὸν «Ἐκπ. Ὀμιλο». Κι ὁμῶς τοῦ παρουσιαζότανε μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ δικαιολογήσῃ τὸν τίτλο του γιὰ τὸ θαροῦμε λέγεται ΚΑΙ Φιλολογικὸς σύλλογος.

«ΚΡΟΝΙΟΝ» ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΟ

(Ὁδὸς Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο)

Τὰ φηγνότερα καὶ διαλεχτότερα ἀρώματα. Κολώνια λουίζας καὶ λεμονιοῦ, εἰδικὴ γιὰ ἐντριβές καὶ λουτρά. Ἰδιαίτερο τμήμα γιὰ τίς κυρίες. Ἐύρισμα καθημερνὸ 5. τὸ μῆνα

ΟΙ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΕΣ ΞΕΦΑΝΤΩ- ΝΟΥΝΕ ΣΤΑ ΡΕΠΙΑ...

Weep, weep, and rend your hair
for those who never shall return
MACAULAY

Ὁ ἀργαλειὸς στὸ παραγῶνι ριγμένος, λές σὲ παραίτητο εἶν' ἔτοιμος νὰ ξεσπάσει. Ἡ πλουμιστὴ κορασιά ποῦ πρὶν ἕφαινε τὰ προικιά της—τὰ κυλοπροικία γιὰ τάντρωμένο ἀγόρι ποῦ θὰ τὴν ἄδραζε στ' ἀτσάλινά του μπράτσα καὶ θὰ τὴν ἔστιβε στὸ ποτήρι τῆς ἡδονῆς—τώρα δὲν παίρνει στὰ κρινόλευκα δάχτυλά της τὸ νέμα νὰ τὸ περάσει στὰ χτένια καὶ νὰ παίξει μὲ τὴ χρυσὴ σαῖτα τὸ τρελλὸ παιχνίδι.

Ὅλα στέφρι μνέσκουν...

Οἱ ξιγλές ἀκαρτερεῖνε τὸ παννὶ καὶ τὰ μιτάρια προσμένουνε τὸ νέμα. Τὸ ξυλόχτενο—σὰ βυζανιάρικο ἀνοιχτόστομο παιδί—ἀκαρτερεῖ τὸ χτένι καὶ στὶς πατῆθρες δὲ φτεροχορεῖουν τὰ λεπτιώτακα παιδάκια τῆς κορουσιᾶς.

Ὁ κρότος τοῦ ἀργαλειοῦ δὲν ἀντιχάει—τὰ χτένια δὲν τρίζουν καὶ ἡ κοπελιά δὲν ἀλέκει ἀπάνου του μηδὲ παννὶ μηδὲ τραγουδί...

Λυμένος στὸ παραγῶνι ὁ ἀργαλειὸς προσμένει μὲ τ' ἀντὶ καὶ τίς τυλῆθρες, τὸ μασουρολόγο καὶ τὸ μασούρι, τὸ μαγκάνι ποῦ μασουρίζει καὶ τὰδράχτι. Τὰ ὑφάδια δὲ βγαίνουν πιὰ κ' ἡ κοπελιά δὲ ράβει τὰ προικιά της. Τῆς κοπελιᾶς τὰ ἔπινα λυθήκανε. Τὸ μυαλό της σὲ φουρτουνιασμένα πέλαγα ἀρμενίζει καὶ μὴδ' ἀργαλειόνε σκέφτεται μηδὲ προικιά θυμᾶται.

Ἀκαρτερεῖ ὁ ἀργαλειὸς τὴν κορασιά μὰ κ' ἡ κορασιά τὸν καλόκαρδὸ της ἀκαρτερεῖ... Μὰ ὁ καλόκαρδος γιὰ τί δὲν ἔρχεται; Ποῦ πληλαῖει;

Τὰλέτρι, ποῦ ἄλλοτες ἔσκαψε τὴ γῆ, κεῖ στὸ φράχτη, σιμὰ στὴν ἀβλακιά, ριγμένο ἄρχισε νὰ σκοιριάζει.

Τὰ βώδια, ποῦ ἄλλοτες τεντώνιανε τὰ ξυλόσκουνα καὶ ποῦ ἀκράτητα ὀρμούσανε κόνοντες τὰλέτρι νὰ τρίζει καὶ τὴ γῆ νὰ βογγαίει, τὴν ἰσὴν καὶ λακίτρι γιγυρίζουν στὸν κάμπο καὶ τὸ λιγνογράσιδο τρῶνε καὶ τίς ἀγκαθιές ἀργομασάνε...

Τούτη τὴ χρονιά δὲν ὀργώθηκεν ὁ κάμπος...

Ὀργωμα καὶ διβόλιμα δὲ δέχτηκε ἡ χέρσα γῆς.

Τὸ παιδόπουλο δὲν πάτησε στὸ ξύλο νὰ τὴ σβαρnisσει...

Τὸ γυννὶ δὲ μαύλισε τὴ γῆς. Κ' ἢ γῆς σὰ λάγνα γυναῖκα—τί βυραῖά ἀνάσαι ποῖγει!—ἀκαφτεράει τὸ γυννὶ νὰ τὴ σκίσει καὶ προσμένει νὰ τῆς ριχτεῖ ὁ σπόρος, μὰ, ὁ σπόρος δὲ ρίγνεται—Ποῖός νὰ τὸν ὀξέει;—καὶ στέρφα ἀπομένει ἢ χέρσα γῆς, ἢ καλόγονη γυναῖκα.

Τὸ ζευγάρι δὲ δούλεψε αὐτὴ τὴ χρονιά καὶ δὲ θὰ ξαναδουλέψει καὶ ἄλλη. Τὸ καθησιὸ τὸ χόντρινη καὶ δὲν κάνει πιά γιὰ τἄλλοι.

Μὰ, ὁ ζευγολάτης ποῦ ξεφαντώνει; ποῦ τρανογορτάζει καὶ ξέχασε καὶ γῆς καὶ ἄλλοι;

Μπλέχτηκε στὰ βρόγια τοῦ ἔρωτα;...

Κι ἂ γυρίσει, θάναυ γερός; Ἡ ἀγάπη δὲ θὰ τοῦ ροῦφηξε τὴ δύναμη; Θᾶξει ἀτσαλένια μπράτου ξανά καὶ γερὸ κορμωστίασι;

— Ποῖός ξέρει;

Ἡ γριὰ μάννα, τὸ χούφταλο τῶν χρόνων, εἶχεν ἓνα γιό, μοναχογιό, παρηγοριά τῆς μόνῃ καὶ ἀπικκοῦμαι τῶν γηρατειῶν τῆς. Τῆς τὸν πήρανε, ὄχι κοῖτσια γιόμορφα μηδὲ Ἐσθιῆς σιμά τους, — τῆς τὸν πήρανε ἓνα προῖνὸ ποῦ ἢ σάλπιγγα στήν πιπιτῆ τοῦ χωριοῦ οἴφλιζε — γιατί σὺν οἴφλισμα λίκου τὴν παρομοιάζανε ἀργότερα — καὶ ποῦ ἓνας γοιματίζόμενος διάβαζε ἀνεβασμένος σὲ μιὰ καρέκλα ἓνα μικρὸ μαβὶ χαρτί.

Περάσανε μέρες καὶ μέρες, μῆνες κηλίσανε, καὶ τίς προῖλλες ἔλλεισε χρόνος, καὶ ἀκόμα δὲ φάνηκεν ὁ γήλιος ποῦ θὰ διώξει τὰ σίγγεφα ποῦ πηχτοσκαπάζουν τὴ ζήση τῆς μάννας.

Χίλια, μύρια κακὰ σκέφτεται ἢ γριὰ μάννα καὶ κακὰ ὄνειρατα ταράζουν τὸ λιγοῦπνι τῆς, καὶ δὲ λαβύνει γράμμα του καὶ λυώνει ἢ ἔρημ ὅπως λυώνουν τὰ κερὰ ποῦ ἀνάβει ταχτικά μπρὸς στήν ἄγια εἰκόνα τῆς Παναγιάς καὶ γλυκοτηραίνει τὴν Παναγιά ποῦ σφιχτοκρατάει τὸ παιδί στήν ἀγκαλιά τῆς καὶ σιγολέει καὶ πάντα σκέφτεται: — Πότε θὰ κρατήσῃ τὸ παιδί τῆς καὶ αὐτὴ ἔτσι καὶ θὰ τὸ σφιχταγκαλιάσει καὶ θὰ τὸ κρατήσῃ μὲ τὰ γερά τῆς χέρια ποῦ νὰ μὴν μοροῦν νὰ τῆς τὸ ξαναπάρουνε; — Ἄλλοιὰ τῆς! Λὲ βλέπει πὼς τρεμουλιάζουνε!

Πῆρε γράμμα του!

Μὲ τρανὴ λαχτάρια ἀγνάντεψε τὸν ταχυδρομό τοῦ χωριοῦ νὰ χτυπάει τὸ πορτοφύλλο, τοῦῶσε δυὸ δεκάρες — τῆς τελευταῖες ποῦ τῆς εἶχαν ἀπομένει κομποδεμένες κεῖ σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ. Μὲ λιγυσμένα ποδάρια καὶ μὲ λιγνοκόρμι ποῦμοιαζε σὰ λιγνοδέντρι ποῦ τὸ χτυπάει ὁ ἀγέρας, σίφθηκε ἴσαμε τοῦ παπᾶ τὸ σπίτι.

Ὁ παπᾶς μὲ ἀντερεὶ μονάχα καὶ τὴ σκούφια

στὸ χιονισμένο κεφάλι ξεπετάχτηκε μὲ τὸ χτύπημα. Ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἔβγαλε τὴ γριὰ μάννα καὶ κάθισε σὲ μιὰν ἄκρη κ' ἔστερα ἀρχίνησε νὰ διαβάξει τὸ γράμμα — ἀφοῦ πρώτα ἀπῆλθε τὰ γυαλιὰ στὴ μύτη—μὲ σερνάμενη φωνή, λὲς κ' ἔψελνε.

Τέλιωσε τὸ γράμμα κ' ἢ μάννα ἀκόμα τὸν τηράει κατὰματα, λὲς καὶ προσμένει καὶ καίτι ἄλλο νὰ κοῦσει. Στὸ τέλος μὲ λαχτάρια ρωτᾷ τὸν ἄσπρο-μάλλη παπᾶ:

— Μὰ πότε θὰ γυρίσει;

Ὁ παπᾶς τὴν κοιτάει λίγο. Ἐστερα δείχνοντας τὸν οὐρανὸ μὲ τὸ δείχτη τῆς λέει:

— Ὁ Θεὸς ξέρει!

Λὲν εἶναι δρολιάπι αὐτὸ ποῦ μανιάζει, σίφουνας κ' ἀνεμοστρόβιλος δὲν εἶναι.

Λὲν εἶναι ἀδρὸ χαλάζι αὐτὸ ποῦ δέρνει, βροντὴ βουνοσωριάστρα δὲν εἶναι αὐτὸ ποῦ τραντάζει ὄλο τὸν κάμπο...

Μὰ μέσα στήν ἀχολοῖ, τί εἶναι αὐτὲς οἱ σκιές— γιατί σὰ σκιές μοιάζουνε μὲς τὸ πηχτὸ σίγγεφο τοῦ κουρνιαχτοῦ ποῦ ἐψάθη— ποῦ τρεχοῦμενες, σὰ φτεροπόδαροι Ἐρημηδες φρουμιάζουνε ὀμπρός;

Ποῖός εἶν' αὐτὸς ὁ γιόμορφος λεβέντης ποῦ καβάλλα πᾶ στὸ Ντορῆ του τὸν ἀστεράτο μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι δείχνει μπροστά καὶ κράζει: — Μὰ, τί κράζει; Ἡ φωνὴ του πνίγεται μὲς στὸ βόγγο.

Ὁ Διγενῆς Ἀκρίτας πολεμαίει μὲ τοὺς Ἀπελάτες γιὰ ὁ Ἡρακλῆς μπαλεύει μὲ τὸ Χάροντα;...

Σκουτάρια δὲν κρατᾶνε στὰ χέρια τους οἱ λεβέντες, θωρακισμένοι δὲν εἶναι. Ὁλόγυμνοι — τί κουρέλια καὶ αὐτὰ πέσανε — σὺν τρελλοὶ πηλαῶνε. Ποῦ τραβᾶνε;

Γιατί τἄλλογα χλιμιντρᾶνε ἔτσι; Γιατί τὰ πέταλα πετᾶνε σπίθες; Ματώσανε τὰ χαλινάρια στὰ στόματά τους. Λὲν τὰ κρατᾶνε πιά τὰ χάρμουρα. Ποῦ θέλουνε νὰ πᾶνε;...

Ποῖός εἶν' αὐτὸς ὁ μπάμορφος ποῦ στὰ χέρια — Θέ μου! Τί μπράτσα ἔχει! — κρατᾶει κοντάρια καὶ ἀπάνω παννὶ ἀνεμίζει βένετο καὶ ἄσπρο;...

Γιὰ κοῖτα! Δίπλα στὸ ἀσπρογάλαζο πέντε Δράκοι μπαλεύουν μὲ σωρὸ ὄχεντρες...

Σὺν τᾶστάχτι ποῦ θερίζονται γέρνοννε τὰ κορμιά γύρω στὸ παννὶ. Πύργο συγκορμήσανε μὲ τὸ κορμιά τους.

Κουρελιάστηκε τὸ παννὶ καὶ ἀκόμα μπαλεύουν...

Λαχουρένιο εἶν' αὐτὸ τὸ παννὶ ποῦ κάνουν ἔτσι. Μὰ, καλὰ, σκίστηκε, τώρα πιά δὲν ἀξίζει...

Τοῦ Χριστοῦ τὸ ρούχο εἶναι καὶ μπαλεῖον οἱ
Σταυροφόροι ;

Γιὰ κοίτα ! Στὸ κάστρο τώρα ἀνεμίζει

Ὅλοι προσκυνοῦν μπροστά του...

Θεῖο φυλαχτάρι θάναι. ...

Ἄκου ! Τὰ κοράκια πῶς κρώζουνε καὶ τὰ ὄρ-
νια, κοίτα, πῶς χαμηλοπετάνε.

Ἄκους τὰ βογγητὰ καὶ τὶς ἀνάερες κλάψεις;.. Τί
νῦναι ;...

Λιονταριῶν βουχίματα γιὰ γκιωνοκραξίματα
εἶναι ;

Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ σφραδάζουν στὸ χῶμα, σὺν
τὰ σφραγίσματα ποὺ πολεμῶνε νὰ συγκρατήσουν τὴν
τελευταία τους πνοή;

Κ' ἐκεῖνα ποὺ σὺν ξύλα τενωμένα μένουν. Τί
νῦναι ;...

Εἶναι παιδιὰ ποὺ λιχνιστήκανε κι αὐτὰ σὲ μη-
τρικὲς ἀγκάλες καὶ ποὺ ἀπὸ κόρφους ὀλόθερμους
ρουφήξανε γάλα — γάλα θρεφτάριο ἀντρείας, ποὺ τὸ
θυμᾶρι καὶ τὰ γέρι τοῦ βουνοῦ τοῖδ' ὄσσε ὄλα τὰ στοι-
χεῖα τῆς ζωῆς — ποὺ οἱ μαννάδες θωρούσανε μ' ὀ-
λόγλυκο μάτι τὸ βλάστημά τους κ' οἱ πατεράδες μὲ
κρύφια χαρὰ τὸ ἀντρεῖωμά τους κ' οἱ κοπελιὲς μ'
ἐρωτιάρικα βλέμματα τάνθισμά τους...

Μαννάδων παιδιὰ εἶν' αὐτὰ ποὺ κοιτουνται ἔρ-
μα στὸν ἀτέλειωτο κάμπο. — Μοιρολόι γι' αὐτοὺς
δὲν ἀκούγεται — Κουκουβάγια μὴ σκοῦζεις.

Φύσα, ἀπελάτη ἀγέρα· τὰ κορμὰ δὲν κρυώνουνε.

Γιὰ κοίτα ! τὰ κορμὰ πῶς φωσφορίζουνε !...

Ἀῦριο μὰ μᾶζα θὰ τοὺς κάνουνε καὶ σ' ὀρθά-
νοιχτο λάκκο θὰ τοὺς ρίξουνε. Σ' ἓνα ξύλο θὰ γρά-
φουνε τὰ ὀνόματά τους καὶ ὅσοι θὰ περνᾶνε θὰ λέ-
νε : « Ἐδῶ κοιτουνται ἡρώες »· μὰ τὰ γέρι τὸ νυχτε-
ρινό, ποὺ θὰ μοιάζει στὸ διάβα του μὲ κλάψιμο καὶ
βογγητὸ καὶ ποὺ θὰ μυρίζει — ἀλλοίμονο ! — ἀκόμα
πηχτὸ παγερὸ αἶμα, θὰ σιγομουρμουρίζει σὰ φοβι-
σμένο :

— « Ἐδῶ κοιτουνται μαννάδων παιδιὰ καὶ κο-
ρασιῶνε λάτρες, σπιτιῶν στηρίγματα καὶ τῆς γῆς
τρανοὶ δουλευτάδες. Ἐδῶ κοιτουνται ἐκεῖνοι ποὺ
προσμένονται ἀκόμα τὰ δειλινὰ στὰ χωριά... »

Χριστούγεννα, 1913

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

“ΓΡΑΜΜΑΤΑ”

ΜΗΝΙΑΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Τόμος Δεύτερος (400—450 σελίδες)

Συντροπή φρ. 10, προσπληρωτέα.

Διεύθυνση «Grammata» Β. R. 1146. Alexandri (Egypte)

ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ...

Τὸν ἐρχόμενο Μάρτη, «Μήνα τῆς εὐγνωμοσύ-
νης» τὸνέ βάφτισε ὁ Μασσοῦκας καὶ τέτιονε τὸνέ θέ-
λει. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, λέει, τὸ μήνα αὐτὸ πρέπει
νὰν τοῦ στείλουνε χρήματα, πολλὰ χρήματα, γιὰ
νὰ φτειάσει τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βασιλιᾶ — μάρτυρα
Γεωργίου. Ἔτσι θὰ δεῖξουμε, λέει, τὴν εὐγνωμοσύ-
νη μας στὸ Βασιλιᾶ μας ποῦπεσε θῦμα τῆς Ἐθني-
κῆς Ἰδέας.

Μιὰ καὶ τὸ προστάζει αὐτὸ ὁ Μασσοῦκας πρέ-
πει καὶ νὰ γίνει — γιὰτί ἔτι προστάζει ὁ λευκὸς αὐ-
τὸς ἄνθρωπος εἶναι τόσο λευκὸ, τόσο ἑλληνικὸ, τό-
σο ἅγιο, ποὺ ἔχουμε χρέος νὰ μὴν τοῦ τὸ ἀρνηθοῦ-
με ἂν θέλουμε καὶ μεῖς νὰ ὑψωθοῦμε ἴσαμε τᾶγια
ποὺ ἀγγίζει εὐλαδητικὰ ἢ πλατυπτέρουγι ψυχῆ τοῦ
πατριώτη ποιητῆ.

Δ. Ν.

Ἡ ΚΟΙΝῆ ΓΝΩΜῆ

ΜΟΥΣΙΚΟΚΡΙΤΙΚᾶ

Φίλε «Νουμᾶ»,

Κρίμα ποὺ ἔ «Μουσοτραφῆς» σου τοῦ περα-
σμένου φύλλου (σελ. 231—232) ποὺ παρευρέθηκε
σὲ ὄλα τὰ κοντσέρτα καὶ τὰ πανηγύρια τοῦ Ὁ-
δεῖου Νάξου, δὲν τὰ κατάφερε νὰ πάει καὶ στὸ μο-
ναδικὸ δὲ κοντσέρτο ποῦδωσε ὁ «καλὸς βιολινίστας
τοῦ Ὁδεῖου Λόττνερ κ. Σαίφερ» στὴ σάλα τοῦ Παρ-
νασσοῦ. Ἔπρεπε νὰ κάμει τὰ δύνατα δυνατὰ καὶ νὰ
πάει καὶ στὸ κοντσέρτο αὐτὸ, γιὰτί ἂν ἀγαπάει ἀ-
ληθινὰ τὴ μουσικὴ, ἔπως δείχνει πῶς τὴν ἀ-
γαπάει, ἔχει χρέος νὰ παρακολουθεῖ προσεχτικὰ
καὶ μὲ ξεχωριστὴ ἀγάπη, κάθε ἐργασία τοῦ Ὁδεῖου
Λόττνερ, τοῦ μοναδικοῦ μας μουσικοῦ σχολιστοῦ, ποὺ
δουλεῖε ὄχι γιὰ θόρυβο, γιὰ ρεκλάμα καὶ γιὰ κλη-
ροδοτήματα, μὰ γιὰ τὴ μουσικὴ πρόοδο τοῦ τό-
που μας.

Μιὰ κι ἔ «Μουσοτραφῆς» σου εἶναι τόσο βᾶθῆς
κριτικὸς μουσικὸς, ἔπως τὸν εἰδείξε τὸ ἄρθρο του, ἔ-
χει χρέος νὰναι καὶ κριτικὸς καλοσυνειδητὸς καὶ νὰ
μετράει μὲ τὸ ἴδιο μέτρο κάθε ἐργασία, εἴτε ἀπὸ
τὸ ἓνα Ὁδεῖο προέρχεται εἴτε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐλπί-
ζω στὸ ἐρχόμενο ἄρθρο του νὰκούσουμε τὴ γνώμη
του καὶ γιὰ τὴ «Ρυθμικὴ γυμναστικὴ» ποὺ θὰ μὰς
ἐπιδείξει μεθαύριο, τὸ Σαβᾶτο θαρρῶ, τὸ Ὁδεῖο
Λόττνερ, ἂν κατορθώσει νὰ παρευρεθεῖ καὶ σ' αὐτῆ.

Μὲ ἀγάπη

ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ

7.1.914